Ч. 280. Середа 29 (16) грудня 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К—·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Стан ex lex в Австро-Угорщині. — Переговори правительства з сторонництвами послів. — Покликане нових членів до палати панів.

Перший раз від часу, як єствує дуалїстичний устрій в Австро-Угорщині, запанує що до справ спільних від д. 1 січня 1910 стан ex lex, котрий не може остати також без впливу на відносини в кождій з обох половин монархії з окрема.

Безпосередною причиною того єсть та обставина, що угорский парлямент не вспів перевести вибору делеґациий, супротив чого не може бути конституцийно полагоджена навіть буджетова провізория справ спільних. Позаяк конституция не заключає постанови, силою котрої спільне правительство мало би під подібним примусом право розпоряджати ся на власну руку, то стан ex lex стає ся конечний. Не можна знов спільних зобовязань полишити зовсім неполагодженими, бо в такім случаю офіцири і вояки остали би без гроша, так само не було би також средств для покритя потреб маринарки, дипльоматичної і консулярної служби.

Строго беручи, могла би в такім станї кожда з обох половин монархії відмовити заплати квоти, однако не можна уявити собі подібного поступку зі взґляду на наслїдки, які потягнули би то за собою.

На кождий случай, коли правдою єсть, що доносить „Deutschnationale Korresp.“, вийде та справа під наради послів на однім з найблизших засідань, бо для Австриї не може бути рівнодушна недостача на довший час конституцийних основ заряду пильними справами.

„Narod. Listy“ і „N. fr. Presse“ виступили рівночасно з донесенями, що коло половини січня 1910 відбудуть ся переговори правительства зі сторонництвами палати послів для уложеня дневного порядку праць палати на весняній сесиї. Після послїдних ухвал славяньскої Унії нема ніякого сумніву, що також славяньскі сторонництва, з виїмком ческих радикалів, возьмуть участь в тих переговорах, що мають довести передусім до утвореня більшости, а на єї підставі до реконструкциї кабінету. В ческім таборі гадають, що при тій нагоді удасть ся навязати переговори також для порозуміня що до способности до праці ческого сойму.

Ceske Slovo довідує ся, що ческі радикали супротив ухвали славяньскої Унії що до навязаня переговорів з бар. Бінертом постановили не брати на дальше участи в нарадах Унії. Рівналось би то їх виступленю з Унії.

В Korresp. Austria пише др. Ґесман: Саме для ческих Нїмців рівняє ся заострене реґуляміну палати значному їх скріпленю в Чехії. Погрози Чехів: „Без ческого сойму нема парляменту!“ цїлковито стратили вагу, в будучности бо вже не удасть ся Чехам спинити наради парляменту. Взагалї всі, в котрих понятю центральний парлямент не перестав бути головною підоймою державного житя, повинні бути щиро вдоволені з причини скріпленя єго поваги.

Найблизше засідане палати панів заповіджено на день 28 с. м. Перед тим реченцем, як доносять віденьскі часописи, мають бути заповнені численні прогалини в складї тих членів, які настали в наслїдок смерти многих з них. Закон з 26 січня 1907 каже, що число членів палати панів не може бути висше як 170, анї низше від 150. Відповідно до тої постанови, доверpredшено дня 15 червня 1907, отже перед скликанем нового парляменту, доповнене тої палати новими членами, завдяки чому осягнено приписане число 170. Загалом прибуло тоді палатї панів 30 нових дожизненних членів. Від того часу число членів зменшило ся о 28 і після донесень віденьских часописий має бути тепер покликаних 28 дожизненних

27)

Смерть і гроби.

Культурно-природописна розвідка.

Написав К. Ка.

(Дальше).

В Парижи називають ката „паном Парижа“ (monsieur de Paris — мосіє де Парі). Звичай сей задержав ся ще з часів великої французкої революциї, коли то кат був справдї паном Парижа і він один не боляв ся тодїшних верховодів, котрі тисячами виправляли зовсїм невинних людий на тамтой сьвіт і чванили ся тим, що роблять то для „загального добра“. Теперішний париский кат, Анатоль Дайблєр, може тим похвалити ся, що він „кат з ката“. Се ремесло в єго родинї переходить з батька на сина. Основатель катівскої династиї Дайблєр I., дідо теперішного, був катом в Рен (Rennes). До єго найбільших діл належало страчене вісьмох моряків в Брестї. Єго син, Люї Дайблєр, другий того імени, батько теперішного, номер у вересни 1904 р. в 83-ім роцї житя, відрубавши за свого житя 47 людем голови. Теперішний Дайблєр, заким сам обняв „інтерес“, помагав батькови і показав ся був незвичайно зручним. Він доконав був до 6 жовтня 1905 р. чотирох страчень — послїдного на убийнику Поцці в Бельфортї, а відтак спочивав аж до початку сего року, бо президент републики в надії, що парлямент знесе кару смерти, увільняв вже наперед кождого убийника від кари смерти.

Родина Дайблєрів стала богата, бо зване ката давало красні доходи. Перший кат дістає у Франциї 6000 франків (майже корон) сталої платнї, а крім того 8000 франків на удержане ґільотини в добрім станї. До помочи має він чотирох помічників, з котрих два перші дістають по 4000 франків, а два другі по 3000 фр. Крім того кождий з них дістає ще в день траченя по 10 франків додатку. Крім того інтерес сей дає ще значні побічні доходи, а то в той спосіб, що Дайблєр фабрикує ще нові і продає старі ґільотини до французких кольоний, або й маленькі ґільотинки до обрізуваня циґар, котрі в деяких кругах знаходять значний попит. Коли „інтерес“ ішов правильно, то Дайблєри заробляли річно яких 30.000 франків.

В Німеччині нажили собі історичної слави згадані вже попереду кати Райндль і Кравте, а відтак і кат Єроним Менґес з міста Ляндав, про котрого історичні документи зберігають ся ще й доси в державних актах французкої републики. Сей кат вславив ся тим, що на жадане якихось великих панів, здаєсь якихсь німецких князїв чи ґрафів, стратив якогось з членів їх родини. Єсть здогад, що то стало ся навіть у Франкфуртї в палатї князїв Турн-Таксіс, але доказу на то нема ніякого і не можна того на певно сказати. Справа ся представляє ся коротко як слїдує.

То стало ся було в 1776 роцї. Місто Ляндав, нинї німецке місто в Пфальциї (Бавария) було під ту пору французким пограничним містом і мало свого ката, згаданого Менґеса. Начальником тамошного суду чи може прокуратором був якийсь пан Фiлїберт, королївский радник, котрий під датою з цьвітня 1777 доносить французкому міністрови, що кат Менґес допустив ся вчинку, котрим заслужив собі, щоби єго скинути з ката і зробити лиш помічником ката а крім того засудити на три місяці криміналу заостреного постом так, щоби він через той час діставав лиш хлїб і воду. А злочин, якого допустив ся Менґес, був такий, що він, як сам то зізнав і як показують долучені акти, із захланности для наживи гроший дав ся намовити і поїхав за границю, щоби там в приватнім домі когось стратити. На доказ того долучає Фiлїберт цїлий протокол зроблений з Менґесом в присутности многих урядників. На ставлені єму питаня розповідав Менґес що слїдує:

День перед сьв. Мартином минулого року прийшов до него якийсь селянин, котрий сказав єму, щоби він пішов до млина, бо там ждуть на него якісь два пани і хотїли би з ним щось поговорити. Він пішов і застав там двох панів лїт пятьдесять до шісдесять, котрі сказали єму, щоби він поїхав з ними до Німеччини і стратив там потайком якогось чоловіка, але мечем. А що він не мав меча, то сїв з тими панами до повоза, поїхав до ката в Найштадтї і позичив собі меч у него. Коли вже мав меч, тоті панове завязали єму очи і повезли дальше. Куди він їхав, того вже не знає: може лиш зо сказати, що кудись досить далеко від границї, бо їхав три днї туди і три днї

членів, а кільком особам буде надане дідичне членьство.

Новинки.

Львів, дня 28 грудня 1909.

— **Іменованя і перенесеня.** Пан Міністер справедливости іменував радниками суду краевого і начальниками судів повітових судиїв повітових: Ад. Жмурку в Старім Самборі, Ад. Ґриґлевского в Миколаеві, Тад. Проміньского в Мединичах, Бр. Раду в Борщеві, Фел. Парольского в Заліщиках, др. Й. Рутковского в Ліську і дра Йос. Мерженьского в Любачеві — всіх з полишенем в дотеперішних місцях службових; — дальше судию пов. Вячесл. Вряесньовского у Львові для Богородчан, заст. прок. держ. Чесл. Вуйціцкого в Самборі для Теребовлї; судиїв пов.: Ст. Орского в Бучачи для Журавна, Мих. Сівіньского в Станиславові для Бібрки, Стеф. Дрогомирецкого в Станиславові для Будзанова; заст. прок. держ. І. Гробонього в Стрию для Бірчи і Ів. Перацкого у Львові для Рави рускої і судиїв пов. дра А. Стравіньского в Жовкві для Лютовиск а Людвика Ґеттінґера у Львові для Комарна.

— **Дожизненними членами палати панів** іменовані між иншими: гр. Адам Ґолуховский, др. Іван Горбачевский, проф. ческого університету в Празї, наш земляк, брат дра Ант. Горбачевского, адв. в Чорткові; бувший міністер фінансів др. Витовт Коритовский і проф. університету др. Тадій Войтїховский. Загалом іменував Цїсар 24 дожизневних а 6 дідичних членів палати панів.

— **З почти.** Ц. к. Дирекция почт і телеґрафів подае до відомости: Видані в Бельґії почтові карти леґітимацийні (Cartes d'identité) буде від тепер уважатись через ц. к. уряди почтові при відбираню посилок яко важні леґітимацийні документи. Они мають ясно зелену краску а з виїмкою тексту в француским і флямандскім язиці суть они подібні до таких самих карт видаваних в Австриї. Важність їх тревае 5 лїт о скілько дотичні фотоґрафії будуть відповідали в сїм часї виглядови властителя. Австрийскі карти леґітимацийні будуть від тепер мати важність також в Бельґії.

— **З товариства „Сільский Господар“.** Дня 23 с. м. відбули ся в Самборі перші загальні збори тамошної філїї Тов. „Сільский Господар“ в хатї „Руской Бесїди“. Явило ся около 100 осіб, переважно селян і сьвящеників з околиці. Збори відкрив о. Боберский з Ваньович, а на его внесене вибрано головою зборів о Гординьского з Кільчиць, на заступника господаря п. Василя Пилипяка з Берегів, а на секретаря п. Льва Кульчицкого Дашинича, ст. прав. П. Василь Сїдельник з Розпутя виголосив довший реферат економічний, в котрім пояснив статут товариства та вказав на велику вагу сего товариства і его значінє суспільне, економічне і політичне. В дискусиї висказав о. Гординьский бажане, щоби „Сільский Господар“ подбав також і про заснованє школи для сїльских ґаздинь, а о. Йосиф Сабарай, парох з Кобла старого, широко знаний садівник, заявив, що готов уділяти науки садівництва, де сего в повітї було би потреба. В члени товариства вписало ся понад 40 осіб, котрі зараз зложили річні вкладки. До філїяльного виділу вибрано: п. Анатоля Кипакевича, господаря з Сільця, п. А. Гарасевича і В. Щербатюка з Самбора, о. Дмитра Гординьского з Кільчиць, о. Н. Боберского з Ваньович, п. Сенька Шенґля з Торгановиць і п. Володимира Пласкача з Бережниці.

— **Дрібні вісти.** В громадах Замарстинів, Клепарів, Містки, Навария і Знесїне львівского повіта і в громадах Старе Село, Брииції загірні, Калагури, Лещиця і Шоломия бобрецкого повіта ширить ся шкарлятина. — Шевцеви Слївіньскому при площи Краківскій вкрадено м. ночи 150 чобіт вартости 1600 К, а підофіцирови 30 пп. Ігнатови Ґріненберґови при ул. Млинарскій ч. 4 біжутерию і столове срібло вартости 2000 К. — Маляр Стан. Хомяк хотів вчера в полудне отроїти ся і зажив стрихнїни призначеної до троєня щурів, але поготівля ратункова виполокала ему насильно жолудок і відставила его відтак до шпиталю. — В Іспанії повінь прибрала величезні розміри і лиш в одній провінциї Ґалїция знищила зовсїм 21 сїл. Шкоди обчисляють на 18 мілїонів. — В східних сторонах Сполучених Держав лютить ся так страшенна буря зі снїговицдю, якої люди від 20 лїт не памятають. В Чельзі згинуло 3 особи, а 1500 осіб остало ся без криші. В Ню Йорку згинуло від заметелї 15 осіб. Комунїкация зелїзнича, телеґрафічна і телефонічна всюди перервана.

† Др. Адам Бєньковский, радник секцийний в президиї ради міністрів, давнїйше член редакциї Gazet-и Lwowsk-oї, помер нинї над раном по довгій хоробі, проживши 43 лїт. Покійник визначав ся незвичайною совістностию в сповнюваню обовязків і своїм характером, через що зискав був собі загальне поважане у всїх, що его близше знали.

† Померли: Йос. Лясковницкий б. довголїтний редактор Dziennik-a Polsk-ого і лїтерат, помер дня 24 с. м. рано у Львові проживши 69 лїт. — Вас. Михалич, ем. підурядник почтовий, вертаючи в ночи з недїлї до дому при ул. Павлинів, помер нагло проживши лїт 75. — Катарина Гельчак жінка дозорця дому померла нагло в домі при ул. Клепаровскій 3.

— **Головний виділ товариства „Просьвіта“** у Львові полагодив на засїданях в падолистї с. р. між иншими отсї справи: На домаганє делеґатів рішено розвинути кольпортажу книжок товариства, звертаючи ся до філїй, щоб з'орґанізували продажу видавництва або у своїх канцеляриях або иньших місцевих інституциях, головно касах. Иншими цїнними вказівками Вп. делеґатів рішено покористувати ся при укладї статута. Читальнї „Просьвіти“ в Хмільнї рішено уділити безпроцентову позичку з ювілейного фонду в висоті 200 К на будову читальняного дому. Комісиї просьвітно-орґанїзацийній уділено 200 К позички і 200 К підмоги з ювілейного фонду на закупно клїшів до скіоптікону з українскої історий і лїтератури. Філїї „Просьвіти“ в Надвірній рішено дати додатково 50 К на покритє касово-крамарского курсу. Товариству „Сільский Господар“ рішено дати 300 прим. „Взірцевого Господаря“ як зворот 395 К виданих товариством на переклад сеї книжки. Для бібліотеки приватної українськой ґімназиї в Рогатинї уділено даром усї членьскі книжки і „Руску письменність“. Рішено запіциовати анкету Союза Ревізийного, Союза молочарского, Сільского Господаря і „Просьвіти“ в справі видаваня господарскої часописї. — В справі участи в кооперативно-рільничій виставі в Одесї ухвалено скликати нараду, в склад якої ввійде репрезентант Народного Комітету, проф. М. Грушевский, комісия економічна і члени Головного Виділу. П. Я. Литвиновичеви, торговельному інструкторови Товариства „Просьвіта“ рішено дати відпустку на тримісячний курс у Відни. В справі заснованя в Мальчицях торговельної спілки рішено віднести ся до п. дра Л. Озаркевича в Городку і до Союза Ревізийного у Львові. Принято до відома звіт трох богословів субвенціонованих товариством з їх економічної поїздки до Черновець, Стрия і Довжнева. Принято з подякою дар Івана Дуцика, селянина з Добрівлян, в висоті 100 К на будову місцевого читаль-

---

назад а як ему здае ся, переїзджав також через якусь ріку. Панове, що его везли, розмавляли з собою по латинї і він їх не розумів. Коли приїхали на місце, завели его до якоїсь комнати, котра була цїла чорним сукном обита і там казали ему дві а може й три години сидїти з завязаними очима. Відтак привели до тої комнати якогось мужчину, котрий мав лице заслонене чорним сукном. Єго привели якісь два черцї, котрі на лици мали маски. Тоді сказали ему ті пани, що его привезли, щоби він тому чоловікови відрубав голову, а він так і зробив. Як виглядав той, котрого він стратив, не міг Менґес сказати, бо засуджений на смерть мав цїлу голову аж по груди завязану чорним сукном. За страченє заплатили ему три люйдори (60 франків, около 58 кор.) і ті самі пани, що его привезли, відвезли его назад так само з завязаними очима аж до того млина, в котрім він з ними був зійшов ся.

Міністер не послухав жаданя п. Філїберта і не засудив ката на три місяцї арешту, лиш затвердив вирок місцевого суду, котрий засудив був Менґеса на дві недїлї арешту. Хто був тою жертвою ката, за що мусів гинути і де то саме стало ся, се позістане на віки загадкою, але сам факт єсть новим доказом людскої зьвірскости, котра прибирае лиш делїкатнїйшу форму, послугуючись заступником у виконуваню убийства.

Досить цїкавою єсть историю ката Сполучених Держав, Едвіна Девіса, котрой маючи 55 лїт, виглядав вже як старий дїд, а котрого люди бояли ся як чорта і втїкали від него та розбігали ся на всї сторони, скоро він лиш появив ся коли на улицях Ню-Йорку. Але бо то й був зовсїм новомодний кат, поступовий, котрий тратив людий не мечем або топором, не вішав їх анї не клав на ґільотину, лиш висилав на тамтой сьвіт чисто по американьски за помочию — електрики, о чім ще пізнїйше буде бесїда. Коли той дїд з чорним ручним куферком в руцї появив ся бувало на улицях міста, то вже всї знали, що він спішить до вязницї, щоби там когось стратити за помочию електрики. Через 14 лїт, від часу як в Америцї завели траченє людий за помочию електрики, вислав він на тамтой сьвіт 176 мужчин і 3 женщини а за кожде страченє діставав 720 кор.

Американцї довго не могли погодити ся з траченєм за помочию електрики і длятого, кілько разів бувало Девіс зайшов до вязницї робити свою службу, збирали ся на улицях коло вязницї великі маси людий, котрі голосними криками висказували свое невдоволенє а Девіс чуючи ті крики, знав, що як би не ті грубі мури, які его в собі замикають, то розлючена товпа его би роздерла.

Та не лиш тої розлюченої товпи бояв ся Девіс, але ще й мести по смерти. Коли засудженому привязував ременями голову, руки й ноги до крісла, на котрім відбувало ся траченє, пригадував собі завсїгди того першого, котрого він стратив електрикою. Ся перша его робота так его була перепудила, що він перед часом постарів ся і посивів а сцена тота пригадувала ся ему опісля часто в снї і не давала ему в ночи спати. Засуджений молодий хлопчище аж до послїдної хвилї мав надію, що ему задля его молодости дарують житє. Колиж кат в присутности лїкарів і сьвідків зачав его привязувати крісла, засуджений зміркував, що вже вибила его послїдна година. Він тепер не видів вже більше нікого перед собою лиш свого немилосердного ката, котрий лагодить ся смерть ему зробити. В хвили коли кат підніс руку, щоби дати знак, засуджений подивив ся на него зайшлими кровю очима і сказав: „Я тебе ще побачу!“ В найблизшій хвили хлопчище вже не жив, але від тої пори кілько разів Девіс зайшов до вязницї, то ему зараз привиджував ся той перший, котрого він стратив і то его страшно мучило.

Девіс займав ся довгий час улїпшенєм свого ремесла і придумав був спосіб, як можна пустити через людске тїло такий ток електричний, щоби він зараз его убив. За его тайну давали ему вже 48.000 кор. і коли ему перший раз привидїв ся був дух страченого, він готов був пристати на ту суму, але опісля надумав ся і не хотїв. Він зміняв заєдно свое помешканє, а коли мало відбути ся електричне траченє, то нїхто не знав, де ката шукати. Але Девіс пильнував добре свого інтересу і не давав ждати на себе. Скоро лиш викопав свою роботу, забрав гроші і щезав знову. Девіс з нїким не сходив ся, з нїким не жив, був своїм кравцем і шевцем, своїм столярем і мулярем та жив як пустинник і лиш его жінка знала, де він перебувае. Одинокою его розривкою було пасїчництво і у вільних хвилях пересиджував лиш в пасїцї. Він поставив був собі за задачу придумати таке крісло, щоби засудженого, скоро би лиш сїв на него, електрика зараз убила і кат не мусїв коло него порати ся. Як би то ему удало ся, — говорив він бувало — то він би зовсїм усунув ся і займав би ся лиш бджільництвом.

(Дальше буде).

няного дому. Членів принято від початку року 4154.

— Напав на дорозі. З Коломиї доносять: П. Лев Фоґель, залагодивши свої інтереси, вертав пізним вечером через Вербіж до дому. Нараз з одної хати при дорозі вискочило трох людий і один вхопив коні за зубела, а два другі кинули ся на Фоґля і візника і загрозили револьверами. Один з напастників заявив тоді, що візника пустить даром, але Фоґель мусить заплатити більшу суму. Розпочав ся торг, підчас котрого візник увільнив ся, затяв коні і так щасливо виратував себе і Фоґля з рук напастників. Приїхавши до Коломиї, дали они знати поліциї, котра вислїдила головного виновника нападу, Василя Олексюка, сина зажиточного господаря і арештувала его.

— Про катастрофу в кінематоґрафічнім театрі в пасажу Міколяша доносять ще: Комісар поліциї п. Пісарский при помочи двох инших урядників вів вчера в полудне дальше слїдство. Переслухано кільканайцять сьвідків і переконано ся, що почин до катастрофи дав поправді 12-лїтний хлопець, син кравця при ул. Чарнецкого ч. 12, котрий з пустоти запалив на сали бенґальский сірничок і кинув на підлогу. Другий хлопець, що сидів коло него, побачивши, що щось блисло на земли, крикнув до него: Під тобою горить! Хлопець той схопив ся з крісла і став втікати а за ним побігло кількох иньших з сусїдства. На основі дотеперішного слїдства поліция виключає всякий з гори обдуманий і виконаний злочин або злобу. Була то лиш безумна пустота хлопця, котрий не розважив, що може з того вийти.

Що діяло ся підчас тої катастрофи, трудно описати. Люди просто мов би з розуму зійшли і самі не знали, що роблять. Як з одної сторони ті, що були на горі, бігли без памяти на долину і валили ся на тих, що попадали коло дверий, так знов другі не знати чого перли ся до середини і так в дверох спричинили катастрофу. Два войскові лікарі, котрі під ту пору були в каварни „Кришталовій“, др. Фельд і др. Шенбравн, а також лікар др. Вайсберґ кинулись зараз ратувати а рівночасно завізвано її поготівлю ратункову. Коли поготівля з двома возами наспіла, двері пасажу були замкнені і треба було аж через аптику Міколяша заходити до середини. До якого степеня дійшло було заміщане при самій акциї ратунковій, може послужити слїдуючий факт.

Один з мешканців пасажу Міколяша, видячи серед ранених сина свого знакомого, Макса Вайта, поніс его до свого помешканя на II. поверсї. Якийсь чоловік з тих, що щасливо видобули ся з катастрофи, побачивши то, вхопив лежачого на земли трупа, взяв на плечі та заніс до помешканя того пана і положив его на землю коло софки, на котрій лежав ранений Вайт.

Як називає ся другий убитий підчас катастрофи хлопець, не можна було ще її доси розвідати. Поранені називають ся: Макс Вайт, лїт 14; Шулим Орес, лїт 17; Лев Фоґель, мосяжник; Кароль Штерер, уч. 3 кл. ґімназ. VIII ґімназиї; Антін Вацик, лїт около 16; Войтїх Вербіцкий, лїт около 18; Бернард Фаерштайн, лїт 14; Зиґмунт Флюс, Давид Попорич, Герман Штец, послугач рабіна Каро. Один хлопець був так тяжко поранений, що его в станї непритомнім відставлено до шпиталю. Він мав кілька ребер поломаних.

Кінематоґраф в пасажу Міколяша, котрого властителем єсть п. Людвик Кухар, замкнено і власти не позволять більше, щоби в тім льокали відбували ся дальші представленя.

— Репертуар руского театру в Дрогобичи. (Саля ґімнастична. Початок о год. 7½ вечером).

В середу, дня 29 с. м. Madame Butterfly, японьска опера в 3 відслонах Пуччінія.

В четвер, дня 30 с. м. „Филї моря і любови“, траґедия в 5 діях а 8 відслонах Ґрільпарцера.

В суботу, дня 1 сїчня 1910 „Барон циганів“, оперета в 3 діях Штравса.

В неділю, дня 2 сїчня „Маруся Богуславка“, історичні картини зі співами і танцями в 5 діях Старицкого.

В науці: „Вільгельм Тель“, драма Шіллера і „Великий Галеотто“ драма Ечеґарая.

Телеґрами.

Будапешт 28 грудня. Як зачувати в кругах політичних, Люкач має конферувати нині перед полуднем з ґр. Юлїєм Андрашім о способах розмотаня трудностий політичних, а відтак поїде до Відня, щоби Цїсареви зложити звіт з ходу переговорів.

Будапешт 28 грудня. Угорский парлямент на внесенє Векерлього відрочив ся аж до залагодженя кризи.

Константинополь 28 грудня. Зачувати, що молодотурецка партия завізвала великого везира.

Петербург 28 грудня. Убийник Карпова єсть, як показало ся з позіставших по убитім паперів, саратовским міщанином, бувшим народним учителем і називає ся Александер Петровский.

Петербург 28 грудня. Телеґрама з Москви доносить о наглім тяжкім занедуганю ґр. Толстого. Горячка недужого показує 40 степенів.

Мадрид 28 грудня. В провінциї Новара в наслїдок послїдних повений запало ся цїле одно село недалеко Віяни; згинуло 18 людий.

Ню-Йорк 28 грудня. Підчас заметелї в Ню-Йорку згинуло 18 людий. Богато кораблів порозбивало ся, а при тім погибло також богато людий.

Петербург 28 грудня. Міністерство комунікаций затвердило приписи що до усуваня і перенощеня неправомислячих функціонарів зелїзничих на жаданє жандармериї.

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди посцішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·30**, 5·50, 7·25, **8·55**, 9·50, 1·10*), **1·30**, 5·45, **8·40**, 9·50.

*) З Тарнова.

З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2·15**, 5·40, 10·30.

З Черновець: **12·20**, 5·45*), 8·05, 10·20*), **2·05**, 5·53, **6·40**, 9·30.

*) Із Станиславова, *) З Коломиї.

Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, 11·00.

З Самбора: 8, 9·57, 2, 9·00.

З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50

З Яворова: 8·05, 5.

На „Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2**, 6·15, 10·12.

З Підгаєць: 10·54, 7·26*), 9·44, 6·29*), 11·55*)

*) З Винник

На дворець „Львів-Личаків“

З Підгаєць: 10·38, 7·10*) 9·28, 6·13*), 11·39*)

*) З Винник.

Поїзди льокальн.

З Брухович:

що дня: від 1/5 до 30/9 8·15, 8·20.

„ 1/6 до 30/9 3·27, 9·35

„ 2/7 до 30/9 5·30.

в неділї і р. к. сьвята: від 1/5 до 31/5 3·27, 9·35.

З Янова:

що дня: від 1/5 до 30/9 1·15, 9·25,

в неділї і р. к. сьвята: від 2/5 до 12/9 10·10.

Зі Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 10·15.

З Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 22/9 11·45.

З Винник що дня 3·44.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·45**, 3·50, **8·25**, 8·40, **2·45**, 3·30*), 6·12, **7**, 7·35, 11·15.

*) до Ряшева.

До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8·00, 11·10.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 2·50*), 6·00*), 10·35.

*) до Станиславова, *) до Коломиї.

До Стрия: 7·30, 1·45, 6·55, 11·25.

До Самбора: 6, 9·05, 3·40, 10·45.

До Сокаля: 6·14, 11.05, 7·10, 11·35*)

*) до Рави руск. (лиш в неділї).

До Яворова: 8·20, 6·30.

З „Підзамча“:

До Підволочиск: 6.35, 11, **2·31**, 8·39, 11·32.

До Підгаєць: 5·35*), 6·12, 1·30*), 6·30, 10·35*).

*) до Винник.

З „Львів-Личаків“:

До Підгаєць: 5·53*), 6·32, 1·49*), 6·50, 10·54*).

*) лиш до Винник.

Поїзди льокальн.

До Брухович:

що дня: від 1/5 до 30/9 7·21, 3·45

„ 1/6 до 30/9 2·30, 8·34.

„ 1/7 до 31/8 5·50.

в неділї і р. к. сьвята від 1/5 до 31/5 2·30, 8·34.

від 1/6 до 30/9 12·41.

від 1/7 до 31/8 9·

До Янова: що дня від 1/5 до 30/9 10·10, 3·35

в неділї і р. к. сьвята від 2/5 до 12/9 1·35

До Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/7 до 12/9 10·35.

До Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 12/9 2·15.

До Винник що дня 5·30.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ОГОЛОШЕНЯ.

КНИЖКИ
на нагороди пильности.

Книжки рускі а також і польскі апробовані Вис. ц. к. Радою шкільною можна замовляти в рускім Товаристві педаґоґічнім улиця Сикстуска ч. 47, в книгарни Наукоч. Товариства ім. Шевченка у Львові Ринок ч. 10 і в склепі Тов—а Взаїмної помочи учительскої в Коломиї (Народ. Дім) і у всїх книгарнях в краю.

I. Образкові книжочки для дїтий.

Дїтвора, опр. 1 К.
Зьвірята домашні, опр. 80 с.
Приятелї дїтий, опр. 1·20 К.
Ах, яке хороше, опр. 2 К.
Для розривки, опр. 1·20 К.
Око в око 1 К.
Крізь трав килими 1 К.
З Царства зьвірів, опр. 1·50 К.
Лїтною порою, опр. 150 К.
Дїточі вигадки опр. 1·50 К.
Від весни до весни, опр. 2 К.
Веселий сьвіт 60 с.
Дикі зьвірята в образках і віршах, 60 с.
Книжочка Стефуні 60 с.
Мамин дарунок 60 с.
Приятелї чоловіка 60 с.
Татів дарунок 60 с.

II. Ілюстровані байки та оповіданя.

Казки народні, ч. I. і II. бр. по 50 с., опр. 70 с.
Казки народні, ч. I. і II. разом опр. 1·30 К.
Мірон: Пригоди Дон Кіхота, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
Казки братів Ґрімів, бр 50 с., опр. 70 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. I. бр 40 с., опр. 60 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. II. бр. 55 с., опр, 80 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. I. і II. разом опр. 1·30 К.
Ґете-Франко: Лис Микита, трете нове виданє бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Робінзон великий ілюстр., бр. 1·80 К, опр. 2·20 К.
Житє і слава Тараса Шевченка, образок сценічний, бр. 30 с.
Калитовский: Подорож сьв. Николая, драматична гра, бр. 20 с.
Ілля Кокорудз: Спомини з Атен з ілюст. бр. 1·80 К, опр. 2·10 К.
Свен Гедін: Крізь пустинї Азиї. ч. I. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустинї Азиї ч. II. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустинї Азиї, ч. III. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустинї Азиї, ч. IV. бр. 2 К, опр. 2·30 К.
Билина про Ілию Муромця і єго славні подвиги, бр. 16 с.

III. Книжки для шкільної молодїжи і для народу.

Молитвеник народний, нове розширене виданє по 50, 70 с. і 1 К.
Китиця желань, нове розширене виданє, бр. 40 с., опр. 60 с.
Т. Шевченко: Кобзар для дїтий, (друге попр. виданє) бр. 30 с.
Гордієнко: Картагинцї і Римляне, бр. 40 с., опр. 60 с.
Мальота: Без родини, нове виданє, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
Днїпрова-Чайка, Коза-Дереза (дїточа оперетка) 1 К.
Др. О. Макарушка: Короткий огляд руско-українського письменства від XI.—XVIII. столїтя, бр. 40 с., опр. 60 с.
Тарас Шевченко: Кобзар, бр. 2 К, опр. 2·50 К, опр. в пол. 2·70 К.
Др. Ів. Франко: Коли ще зьвірі говорили, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
В. Лебедова: Малі герої, бр. 50 с., опр. 70 с.
Ів. Спілка: На чужині, бр. 40 с., опр. 60 с.
О. Катренко: Оповіданя, бр. 40 с., опр. 60 с.
Василь В—р: Подорож до краю лїліпутів, бр. 50 с., опр. 70 сот.
А. Кримский: Переклади, бр. 40 с., опр. 60 с.
Образки з історії України-Руси, бр. 50 сот.
Стефан Пятка: На прічках, бр. 30 с., опр. 50 с.
Марта Борецка, трете виданє, бр. 50 с., опр. 70 сот.
Гр. А. Толстой: Казки, бр. 40 с., опр. 60 с.
О. Конисьский: Поеми, бр. 30 с., опр. 50 с.
М. Вовчок: Інститутка, бр. 40 с., опр. 60 с.
Дивні пригоди Комаха Санґвінаі, бр. 48 сот.
Малий сьпіваник, бр. 20 с., опр. 34 с.
Клявдия Лукашевич: Серед цьвітів, ком. в 2. діях, бр. 14 с., опр. 30 с.
Е. Ярошиньска: Друга китичка для малих дівчат, бр. 20 с., опр. 40 с.
Шекспір в повістках, бр. 30 с., опр. 50 с.
Королевский: Дві могилї, бр. 18 с., опр. 32 с.
Анґлїйскі казки, бр. 24 с., опр. 40 с.
Е. Ярошиньска: Повістки, бр. 24 с., опр. 40 с.
Віра Лебедова: Мами, бр. 20 с.
Др. І. Франко: Абу Казимові капцї, бр. 60 с., опр. 90 с.
Збиточник Ґумфрі (з анґлїйского), бр. 70 сот., опр. 1 К.
Робінзон великий, бр. 1·50 К, опр. 1·80 К.
А. Глїбів: Байки, бр. 10 с.
Історня куска хлїба (з францускоґо), бр. 50 с., опр. 70 с.
Збірка оповідань, бр. 40 с., опр. 60 с.
Кіплїнґ: В Джунґлях, бр. 1 К. опр. 1·30 К.
К. Гриневичева: Леґенди і оповіданя, бр. 30 сот., опр. 50 с.
І. Б. Двоножний зьвір, бр. 40 с., опр. 60 сот.
За Амічісом, переклав В. Шухевич: Записки школяря, бр. 40 с., опр. 70 с.
Джонатан Свіфт: Подорож Ґулївера до краю великанів, бр. 50 с., опр. 70 с.
Е. Ярошиньска: Заповіт (збірка оповідань), бр. 30 с., опр. 50 сот.
Уличник (з францускоґо, перекл. А. Крушельницкий), бр. 1·10 К, опр. 1·40 К.
В. Чайченко: Олеся, бр. 10 с.
О. Федькович: Вибір поезий, додаток до ч. 24. „Дзвінка“.
„Дзвінок“, брошуровані річники по 4 К.
„Дзвінок“ „ „ з р. 1906 і 1907 по 6 К.
Японьскі казки, бр. 30 с.
Сору Кру, бр. 30 с., опр. 50 с.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефон ч. 527).